

L'Obac Vell:

Quan al S. IX amb la rebel·lió i la ràtzia d'Ayzun, es produeix una falla demogràfica i política que, durant mig segle converteix la serra de l'Obac en frontera entre el comtat de Barcelona i les terres semidesèrtiques del comtat de Manresa, fet que obligarà als del castell de Terrassa a construir a l'Obac Vell una torre amb casella.

La torre inicialment rodona, que s'endevina avui en la seva base de ponent, es converteix després en una cisterna cilíndrica. De la casella en queden mostres d'opus espicatum.

Al S.XII, les restes es van convertir en una masia important doncs hi van excavar en la roca viva una cisterna que més endavant els permet lliurar-se de la pesta negra. També s'hi pot observar uns colomars típics de l'època.

Al 1500 la masia agafa força empenta i es construeix un cos de 3 plantes amb dues finestres de pedra picada amb festejadors en les dues superiors. L'any 1710 es construeix la capella i segurament la torre que forma arc sobre el camí, amb l'objectiu de defensar-se del bandolerisme que seguí a la Guerra de Successió. Una nova cisterna més gran i un corral van ser construïdes l'any 1777.

La masia fou destinada a masoveria el 1812 i cremada pels carlins el 1836.

Es pot observar la imatge de la Mare de Deu del Roser. El pou de glaç de l'Obac Vell es va construir l'any 1760 i és un dels més petits de tot el massís.

Historia de l'Obac:

Al Segle XII el Castell de Terrassa va permetre a una família de pagesos provinent del Besòs que visqués a la torrota ja desocupada. Sembla que va ser aquesta família qui va decidir edificar la casa al costat de la torrota. El primer document que acredita la seva existència està datat en el 1133.

La nissaga dels Ubach, propietaris del mas, va demostrar el seu esperit innovador ben aviat. Una novetat de la casa era una cisterna de pedra que s'omplia amb aigua de la pluja. En aquell temps l'aigua encara s'obtenia dels bassals, fonts i rieres.

Aquesta tècnica va demostrar els seus beneficis un temps més tard, quan els habitants de la Casa Vella de l'Obac van ser els únics de la zona que es va lliurar dels efectes d'una greu epidèmia de pesta negra. No obstant, si que van patir la manca de ma d'obra. Fins tot, l'abat de Sant Llorenç els va permetre l'any 1424 no pagar cap tribut perquè tenien els camps sense conrear per manca de pagesos. De fet, aquella epidèmia va provocar un despoblament del Massís. Aquest fet va facilitar l'expansió dels dominis de la casa, que va passar ràpidament a tenir en propietat 1.500 hectàrees i annexionar-se altres masos de la zona, com la Calsina o la Portella.

Com a reflexa d'aquesta etapa de prosperitat la casa s'amplia a tres plantes i alguns membres de la família comencen a tenir nous oficis, com a notaris i jutges.

Al segle XVIII els Ubach demostren tenir força emprenedora en quatre àmbits:

1-substitueixen els conreus tradicionals per vinyes amb l'objectiu d'entrar en el comerç d'aiguardents i vins.

2-concedeixen l'explotació dels seus boscos als carboners,

3- construeixen dos pous de glaç per comerciar amb aquest producte durant l'hivern, El primer va ser el pou de l'Estepar (1706) i el segon el pou de la Portella (1760).

4-i obren un forn de vidre al lloc que avui ocupa La Pastora.

L'activitat vinícola va incrementar la prosperitat de la família. Per això, el 1786 Jaume Ubach va decidir iniciar la construcció d'una nova casa, més gran i millor preparada per a la producció de vins i aiguardents. El 1812 la família es va traslladar a la Casa Nova i va deixar la Vella a uns masovers. Poc temps després, el 1836, els carlins van incendiar l'antic mas perquè el seu masover es negava a pagar una penyora.

Entrant en el món de les llegendes, n'hi ha una que assegura que el bandoler Capablanca va morir a la Casa Vella ofegat en una bota de vi.

La casa Nova de l'Obac:

És un edifici d'estructura italianitzant amb esgrafiats representant dos rellotges, un de sol i l'altra de corda, a la façana principal. La casa es va començar a construir el 1804 però no es va finalitzar fins l'any 1823. La capella es va fer l'any 1817.

La casa fou moblada estil Imperi i se n'han salvat alguns petits mobles avui a Barcelona.

En la guerra dels carlins (1836) aquests van intentar-la cremar, arrencant tota la fusta i cremant-la en l'entrada, però com que els baixos eren coberts de volta, la casa no s'encengué i només saltà la llinda de pedra de l'entrada i el balcó del damunt. Per això ara aquest balcó és d'obra i no de pedra com els altres.

El forn de vidre de l'Obac (La Pastora):

Construït per en Josep Ubach i Prat l'any 1737 al Collet de la Bassa de Fontanelles i ampliat posteriorment l'any 1804.

El vidre s'obtenia de fondre pedra foguera del pinyolenc, abundosa a l'Obac i mitjançant additius.

La pedra primer es trinxava amb moles de pedra de Montjuïc i per portar les moles es va tenir que construir el camí vell de Terrassa a l'Obac que passant pels caus pujava per la serra Llarga.

Per la indústria es van construir tres naus i una casa pels obrers (avui La Pastora). El 1804 es va renovar i es van començar a fabricar ampolles de vidre per els licors que s'exportaven a Amèrica i que elaborava un tal Joan Malvet de Barcelona.

Quan el forn de vidre va deixar de funcionar les quadres van servir com a corrals d'ovelles i la casa era pel pastor. Les quadres es van enrunar l'any 1969.

La Calsina:

Construïda per Josep Ubach i Falgueres l'any 1674, aprofitant l'eufòria produïda per les filtracions de l'or i l'argent d'Amèrica des de Castella, que en tenia el monopoli i que es traduiria en un augment dels cabals de les masies i dels dots dels cabalers.

Mas de la Portella:

Situat en una portella que s'obriria a la carena del turó Roig que donaria pas al camí de Vacarisses a Mura. Ara la portella és tant ampla que sols resta com a mut testimoni el turó Roig. El 1261 ja surt un tal Arnau de Sa Portella com a titular de la masia.

La increïble història del Solitari

- La muntanya és plena de relats importants, de monjos, de bandolers, de carlins, de maquis, però una de les que més m'impresiona és la història de Gori Jover, El Solitari.
- En el llibre d'Antoni Ferrando, "Les Sendes dels Bandolers", podem llegir que aquest home va viure tretze anys amagat a la muntanya.
- Durant anys va fer de carboner per a la Casa de l'Obac i el seu amagatall estava situat entre la Casa de la Calsina i el Camí Ral.
- S'hi va estar a estar a la muntanya des del 1946-47 fins a l'any 1959, quan va considerar que podia tornar a Terrassa sense por de represàlies polítiques.
- Era un exili peculiar, prop de casa, a dues hores caminant. Es tractava d'un exili diferent però sens dubte duríssim.
- Diuen que fins i tot va ajudar a uns guàrdia civils una vegada que un d'ells es va trobar malament i que els va acompanyar a la Casa de l'Obac. Quan el van veure arribar amb la Guàrdia Civil tothom va pensar que l'havien arrestat, però simplement era ell que els acompanyava a buscar aixopluc per el malalt.
- La Font del Solitari va ser feta el 1949 per el mateix Gori Jover i per això porta el seu pseudònim. Molt a prop també hi podem trobar un antic forn de calç, que potser també va ser utilitzat per en Gori per aixoplugar-se, tot i que, pel que expliquen, ell vivia en una caseta de carboner que s'havia construït.
- En Gori Jover va morir a Terrassa el 1986 a l'edat de 90 anys.